

אֵלֶּזְנֹת

פֶּרֶשֶׁת עֲאֵנִי

לְעֵלְמֵנוּ עֲבֹת

כס"ד, ע"א, ר"ג

ביום מן הימים שמע האב את שמעו של הרבי הקדוש אדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל - אף הוא משרידי המלחמה שעבר את שבועות מדורי גיהנם. פנה אליו והשיח בפניו את מר לבו. האזין הרבי לצרת נפשו, ואחר נענה ואמר: "יש לי עצה בעבורך, ובעזרת ה' מבטחני שישיעך קרובה:

הן נוהג אני כמנהג אבותי לערף את השלחן אשר לפני ה' בכל ליל שבת. אבקשך שבליל השבת הקרובה תבוא לשלחני עם בן הילד. דאג שינוח הילד בערב השבת, על מנת שיוכל להשתתף בכל ה'שיט'."

ואכן, עשה האב את המטל עליו, ובליל השבת הופיע עם בנו לעריכת השלחן, כשעל צוארו של הילד תלויה, כמובן, השרשרת הטמאה. בבשתו נעמד האב בקרן זוית, מנסה להסתיר את השרשרת שעל צואר בנו, ויחד המתני השנים לכניסתו של הרבי.

לא נתן לתאר את המעמד נורא ההוד של עריכת השלחן בליל שבת בחצר הקדוש באבוב.

הרבי נכנס ופתח כהרגלו באמירת 'שלוש עליכם' בנסח המקביל מאבותיו בהשתפכות הנפש, ולאחר מכן פתח בהתלהבות ובדבקות עצומה באמירת הקדוש, כשעיניו עצומות וכל כלי נתון אי-שם בעולם של אהבת ה' עד פלות הנפש.

האב שעמד בפנה עם בנו היה מרתק למחזה הנאדר, ולא שם לב לפני הילד המחוריר והולכות.

רק כאשר סים הרבי את הקדוש - נעור האב ממחשבותיו לקולו הצלול של הילד הטהור: "אבא, אני רוצה עוד את השרשרת הזו!"

ותוך כדי דבור תפס הילד את השרשרת והשליכה הרחק מעליו, לנגד עיני האב המוצפות בדמעות. "לא אות ולא מופת הוא זה", אמר הרבי לאחר מכן לאב הנרעש שלא ידע את נפשו ולא מצא מלים להודות לרבי על ה'שועה'.

"שמע בן עדות על בריאת שמים וארץ, ותכף ומיד נתבטלו מקרב כל האמונות הכוזבות והטמאות. נשמתו היהודית לא יכולה היתה לסבל את השרשרת הזאת שהעידה על ההפך הגמור של אותה אמת צרופה..."

(הגדה של פסח - ספיר ויהלום - להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

שנים קשות ומרות חלפו, ובנסים גלויים זכה יהודי זה לשרד את אימיה ולהנצל. בנגוד למיליוני יהודים אחרים.

הדבר הראשון שעשה לאחר השחרור כשאסף את שרידי עצמותיו, היה כמובן, מסע לעירה, לבקש את הפקדון היקר לו מכל.

כשנפתחה הדלת, פער הגוי את פיו בתדהמה: בטוח היה שכל היהודים השמדו. באי-רצון בולט הראה לו את בנו.

התינוק הרך גדל והיה לילדון, ומראהו ככל ה'שקצים' שברחובות העירה.

לא בקלות הצליח להשיב את פקדונו אליו. הגוי טען שמגיע לו תשלום נוסף על הסתכנותו במשך זמן כה רב, והאב נאלץ להבטיחו שישלח לו סכום הגון בקרוב.

אך עקר הקשי היה לשכנע את הילד המקדל שהיהודי הור הוא אביו...

גם לאחר שהתפתה בעזרת ממתקים וצעצועים ללכת עם אביו, המשיך הילד להתנהג ככל חבריו הגויים.

כך גדל וכך חי את מרבית שנותיו. הן השכן המאמץ טמטם את מחו במאכלות אסורות, וגדלו ככל הגויים.

מה לו וליהדות?

רצונו רק לחיות חיים נעימים ונוחים ככל החברים מהכפר...

צערו של האב הנצול היה קשה מנשוא.

במשך חמש שנים נותר בחיים ושרד רק בזכות התקנה לשוב אל ילדו האהוב ולהיות לו לאב.

ועתה, מסתובב הוא עם ילד שאין לו כל קשר ליהדות...

עמל ויגיעה עצומים השקיע האיש בבנו במשך זמן רב עד שהצליח ללמדו את יסודות היהדות והאמונה, ולמשכו תחת כנפי השכינה.

אלא שעל דבר אחד לא הסכים הילד לוותר בשום אופן:

שרשרת זהב היתה לו, ועליה צורת שתי וערב טמאה, אותה קבל מהגוי בהיותו בביתו, וממנה לא הסכים להפריד בשום אופן.

הוא חש קשר רגשי כלפיה, היא הזכירה לו את השנים בהן בלה כילד קטן נטול דאגות בבית הכפר.

הילד לא הסכים לעזבה תמורת כל הון שבעולם.

הקדוש שהוציא את הילד מהטמאה

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים ויהייתם קדשים כי קדוש אני (יא, מה).

לא היתה עיר ועירה יהודית שלא חלפה עליה שעה אכזרית זו:

שנות הזעם באירופה הכבושה תחת המגף הרצחני של גרמניה הנאצית, שגמרה אמר להכחיד את ישראל ולהשמידו.

כל היהודים הצטוו להתאסף בכפר העירה, משם ישלחו ליעד בלתי ידוע.

אמנם הרשעים ומשרתיים טענו בתקף כי זהו מעבר למקום שהות מוגן ונבטוח, אולם כל מי שענינים היו לו בקדקדו הבין שלא לבית הבראה הם משלחים...

ויהודי פלוני זה שבאחת העירות שעבר עליה גורל זה, אף הוא הבין את משמעותו הנוראה של הגורש.

בידו אחז את בנו הפעוט הרך, ומחשבה אחת ויחידה העסיקה את מחו: כיצד יציל את בנו היניק?

ידע ידע שאם יקחנו עמו אל המסע העולם, יהיה זה סופו הבטוח של התינוק.

וכך, בלב קרוע ומרתח עשה את הדבר היחיד שהיה ביכולתו.

נטל את העויל בידו ויצא לכוון ביתו של אחד השכנים הגויים, עמו קים קשרי ידידות ומסחר.

גוי הגון היה זה, מהבודדים שבין אותם שונאי ישראל שלא קים את ההלכה "בידוע שעשו שונא לעקב", והוא היה תקותו האחרונה של האב האמלל.

בתחלה סרב הגוי.

הנאצים הכריזו על ענש מות ללא משפט למי שיתפס מסתיר יהודי בביתו, ומה לו ולצרה הזו? אך צרור תכשיטי זהב - כל רכושו של היהודי, שנה את דעתו. בפני ניצוץ ההזב לא יכול היה הכפרי לעמד והוא הכניס את התינוק לביתו.

"אם אזכה להנצל מהמלחמה", אמר האב השבור בדמעות: "אשוב ואקח את ילדי האהוב.

אולם אם חלילה לא, אנא ממך, מסור אותו ליהודים."

קול נביחות כלבי הנאצים נשמע, והיהודי נאלץ להעלים מהמקום לאחר פרדה חטופה וקורעת לב מהתינוק הרך.

חידון אֵלֶּזְנֹת - נושא פרסים אילו זוגות של אחים מופיעים בפרשה הזאת? (4 זוגות)

פתרון החידה - פרשת וארא:

ש. איזה סבא ונכד חיו מספר זה של שנים?

ת. לוי ונכדו עמרם חיו שניהם 137 שנים (שמות ו טז, כ).

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":

פרשת וארא:

ה' מתתיהו שלמה זלמן אליאס מחיפה.

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו א"ה בגליונות הבאים

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה א"ה

על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר".

את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני

למספר פקס: 077-470-26-81

או למייל: magdenot@gmail.com

נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון.

בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

